

אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשות
הרי קדמור בני. מעשה יש
בתוךם של הזרים הרים
והמניגים הרעים וכשי הערום
לא יכולם להתקרב אליהם,
שלם בורחים מלפניהם. ומהו?
אצל מועד, ובגדי קדר, ושמושי
הקדש, וקטרת הבשימים,
שמבטלה כל רתחה ורונז של
העולם של מעלה ולמטה, ועולות
וקרבות בכל יום, ושני מזבחות,
לעשות מעשה מזבחות, ושלוחן
ולחם הפנים, ואת הפיר ואת
כנו, וכמה שמשושים למעשה,
לדברו הפה, הארון ושני לוחות
התורה, ואחרן לכפר על העם
בתקלה בכל יום. בין שהשאים
אותו רשות בזה, אמר כי לא נחש
ביעקב ולא קסם בישראל. מה
הטעם? ה' אלהיו עמו ותרועת
מלך בו.

ועל זה עמי זכר נא, בבקשה
מכם, זכרו אותו ומן שהתרבו
בלק ובבלעם להশמידם ולא
יכלו, שאני אחוזתי בהם כמו אב
שאוחזו את בנו ולא משאיר אותו
ביד אחר. מן השטחים עד הגליל,
מה זה לעמת זה? אלא אמר
הקדוש ברוך הוא: ישראל,
בקשה מכם, תהיו זוכרים כל
מן שהייתם אחוזים بي, ולא יכלו
אותו רשות בכספי וקסמי
לשולט עליהם. בין שעזבתם את
ידיכם לאחزو בי והייתם בשיטים,
מה כתוב? ויאכל העם וישתחוו
לאלהיהם. בגליל, כמה דעת
הושע (הושע יב) בגליל שורדים זבחו, ואז
שלטו בהם שנאיכם.

ובל זה מה? למען דעת א Zukot
ה. בל אומן א Zukot שעשתי לכם
בזמן שאתם אחוזים بي, ולא
הsharpai דבר בעולם לשולט
דלוילא ותטא, ויזנין

אמר ליה קדשא בריך הוא, רשות, לא קדמור
בני. עובדא אית בגורייה, דכל סטרין
בישין זינין בישין וחרשין דעלמא לא יכלין
לקראא בהדייה, דכלחו ערקין מקמיה. ומאי
איה. אהל מועד, ומאי קדשא, ושםושי
מקדשא, וקטרת بواسמין, דקא מבטל כל
רתחה ורונז דעלמא, דלוילא ותטא, ועלון
וילרבען בכל יומא, ותרי מזבחות, למעבד
עובדא מזבחות, ושלוחן ולחם הפנים, ואת
הפייר ואת כנו, וכמה שמשושים לעובדא,
למלחה דפומה, הארן ותרי לוחיא דאוריתא,
ואחרן לכפרא על עמא באלוותא בכל יומא.
כיוון דאשכח ההוא רשות בהאי, אמר כי לא
נחש ביעקב ולא קסם בישראל. Mai טעם.

י"י אלהיו עמו ותרועת מלך בו.

יעל דא עמי זכר נא, בבעו מניכו, هو
דכירין ההוא זמנה דאתהברוי בלק
ובבלעם לשיצאה לכוי, ולא יכלו, דאנא
איחידנא בכוי, כאבא דאחד בבריה, ולא
שביק לייה בידא דאחרא. מן השטחים ועד
הgalil, Mai דא לכביל דא. אלא אמר
קדשא בריך הוא לישראל, בבעו מניכו, هو
דכירין כל זמנה דהויתון איחידן בי, ולא
יביל ההוא רשות בחרשו וקסמי לשילטה
עליכו. כיוון דשבקתו יידיכו לאחדא בי,
והויתון בשיטים, מה כתיב. (בדבר כה) ויאכל
העם וישתחוו לאלהיהם. בגליל, כמה דעת
אמר (הושע יב) בגליל שורדים זבחו, ובדין שליטו
בכו שנאיכן.

ובל דא אמר. למען דעת א Zukot יי'
כל איננו א Zukot, דעלמא לכוי,
בזמן דעתון איחידן בי, ולא שביבקנא
מלחה דעלמא לשילטה בכוי, ורונזא